

нку на нову стадію та появу нових лізингових продуктів (венчурний лізинг, синтетичний лізинг, або позабалансовий кредит; сек'юритизація..

Застосування лізингу в діяльності комерційного банку є однією з ознак природи банківської діяльності, яка тяжіє до постійного оновлення технології, впровадження новітніх способів та засобів обслуговування клієнтів.

УДК 330.341.1:346.14 (477)

О. В. Ходак, старш. викл. кафедри менеджменту,
Дніпропетровський національний
університет ім. О. Гончара

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ

На сучасному етапі визначальну роль відіграють інноваційні процеси, визначення та врахування особливостей яких є неодмінною умовою забезпечення ефективності економічної стратегії держави.

Тому, пріоритетними завданнями державної політики щодо регулювання управління інноваційними процесами є забезпечення збалансованої взаємодії наукового, технічного і виробничого потенціалів, розробка та впровадження механізму управління інноваційними процесами для всіх суб'єктів господарювання, а також поширення інновацій у всіх сферах національної економіки.

Основними принципами державної інноваційної політики є орієнтація на інноваційний шлях розвитку економіки України, фінансова підтримка, здійснення сприятливої кредитної, податкової і митної політики у сфері інноваційної діяльності, сприяння розвитку інноваційної інфраструктури.

Успішна реалізація інноваційних механізмів управління тісно пов'язана з такими напрямками державного регулювання як: створення нормативно-законодавчої бази, податкової політики, тарифної та цінової політики, забезпечення приватизаційних процесів, створення ринкових умов конкуренції, залучення інвестицій, тощо. Крім того, важливе значення має і інформаційне забезпечення інноваційної діяльності. Таке забезпечення повинно включати проведення заходів щодо інформування виробників про існуючі види технологій і устаткування, надання допомоги у процесі

впровадженні новітніх технологій у виробництво, консультаційні та експертні послуги тощо.

Одним із головних механізмів реалізації інноваційної політики держави є створення нормативно-правової бази. Законодавство України у сфері інноваційної діяльності базується на Конституції України, а також на законах України «Про інвестиційну діяльність», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про наукову і науково-технічну експертизу», «Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків», «Про спеціальну економічну зону «Яворів», та інших законодавчих актах, що регулюють суспільні відносини у цій сфері. Як відомо, саме закони є важливим інструментарієм реалізації державної інноваційної політики.

Згідно із Законом України «Про інноваційну діяльність», головною метою державної інноваційної політики є створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку й використання науково-технічного потенціалу країни, забезпечення впровадження сучасних екологічно чистих, безпечних, енерго- та ресурсозберігаючих технологій, виробництва й реалізації нових видів конкурентоспроможної продукції [1].

Задля цілеспрямованого державного регулювання та стимулювання інноваційних процесів у контексті ринкових відносин необхідно визначити компенсацію інноваторам ефекту від її впровадження, наслідки якого споживаються не лише її безпосереднім виконавцем-інноватором, а й у тій чи іншій мірі, всіма членами суспільства (у вигляді технічного та соціального прогресу). Така компенсація може набувати вигляду як прямого надання фінансових ресурсів через систему пільгового кредитування, оподаткування, митного обкладення, грантів тощо, так і непрямого — через надання повністю чи частково безоплатних послуг в інфраструктурній, інформаційній, правовій та інших сферах. В такому випадку, інноваційний процес необхідно реалізовувати на території країни впродовж всього циклу впровадження інновації. Адже лише в цьому разі суспільство зможе споживати екстерналії, які супроводжують інновацію, і які було оплачено державою, або іншою фінансовою установою. Експорт інтелектуального продукту на ранніх стадіях інноваційного циклу веде до фактичної втрати зазначених коштів.

У світовій практиці підтримки інноваційної діяльності вироблено значну кількість інструментів, за допомогою яких держава реалізує необхідні функції у цій сфері. До таких можна віднести пряму фінансову підтримку інноваційних процесів, фіскальні пільги для інноваторів, інші правові, інфраструктурні, економічні та політичні

інструменти підтримки інновацій. Застосування таких інструментів державної підтримки інноваційної діяльності, безумовно, з адаптацією до сучасного стану вітчизняної економіки, надасть можливість зменшити наслідки Світової фінансової кризи, яка негативно позначилася на зміні, послідовності та результативності реалізації заходів інноваційної політики держави та призвела до нестабільності управлінських структур, частоті зміни кадрів, недостатнього фінансування передбачених законодавством заходів [2].

Проте, головними умовами інноваційного шляху розвитку держави є високий науковий, науково-технічний та виробничий потенціал, висококваліфіковані виробничі сили, достатня законодавча база, стимулююча інноваційні процеси, певні кошти. За цих умов інноваційна стратегія як така, що за визначенням веде до підвищення рівня прибутковості національних підприємств, може стати реальним полем для багатогранної співпраці держави і бізнесу.

Література

1. Закон України «Про інноваційну діяльність» [Електронний ресурс]: за станом на 25.03.2005 р. /Вісник Верховної Ради України (ВВР). — Офіц. видання. — 2002. — № 36. — С. 266. — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>
2. Перспективи інноваційного розвитку України (аналітична доповідь) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/Table/Zhalilo21 /003.htm>

УДК 336.71

С. І. Ходакевич, канд. екон. наук, доц.
кафедри банківської справи,
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

ІНСТИТУЦІЙНІ ЗМІНИ БАНКІВСЬКОГО СЕКТОРУ ЯК ОСНОВА ДЛЯ ЕФЕКТИВНОГО ПЕРЕРОЗПОДІЛУ ТА ВИКОРИСТАННЯ ГРОШОВИХ РЕСУРСІВ

Основною причиною, що обумовила глибину кризових явищ, була не тільки низька якість управління в банках, але й недоліки інституціонального середовища функціонування банків. Удосконалення інституційного середовища функціонування українських банків, включаючи забезпечення стійкості національної банківської системи, її адекватної незалежності від зовнішніх ринків,